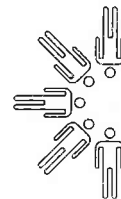

Cheia către propriul Eu

**Cunoaște-te pe tine însuși
prin astrologia psihologică
abisală**

Marianne Meister

Traducere din limba germană de
Raluca Hurduc

**MISTERELE
INCONȘTIENȚULUI
COLECTIV**

TREI

Director editorial
Magdalena Mărculescu

Redactare
Carmen Eberhat

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: ©Edmund Weiß /Wikimedia Commons

Director producție
Cristian Claudiu Coban

DTP
Mihaela Gavriloiu

Corectură
Dușa Udrea-Boborel
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MEISTER, MARIANNE

Cheia către propriul EU : cunoaște-te pe tine însuți prin astrologia psihologică abisală / Marianne Meister ; trad. din lb. germană de Raluca Hurduc. - București: Editura Trei, 2021

Conține bibliografie
ISBN 978-606-40-1081-0

I. Hurduc, Raluca (trad.)

159.9

Titlul original: Schlüssel zum Ich: Sich selbst erkennen durch Tiefenpsychologische Astrologie

Autor: Marianne Meister

Copyright © 2015 Schwabenverlag AG, Patmos Verlag, Ostfildern

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1081-0

Cuprins

Introducere: Despre sensul unei astrologii abisale..... 7

1. Imaginile zeilor în noi: planetele ca arhetipuri..... 15
    Conștienta și inconștientul 15
    Conceptul de arhetip la C.G. Jung 18
    Cele zece planete în astrologie..... 24
    Rezumat: imaginile zeilor în noi..... 53

2. O tipologie din perspectiva astrologiei psihologice
    abisale 60
    Cele patru elemente în astrologie: Foc, Pământ,
    Aer, Apă în cele douăsprezece zodii 60
    Cele patru funcții ale Eului, după C.G. Jung:
    Gândire, Simțire, Senzație, Intuiție 114
    Rezumat: cele patru caractere de bază (Foc/Intuiție,
    Pământ/Senzație, Aer/Gândire, Apă/Simțire) 145

3. Cele două direcții de viață: către exterior și
    către interior 150
    Extraversie și introversie după C.G. Jung 151
    Cercul cu jumătățile de cerc, cuadraturile și
    Casele în astrologie..... 152
    Rezumat 166

4. Interacțiunea dintre predispoziții și influențele din
    mediul înconjurător: aspectări și structura
    complexului 194
    Aspectări în horoscop 195

Teoria complexelor formulată de C.G. Jung.....	210
Rezumat: influențele noastre interioare.....	218
5. Astrologia psihologică abisală și autocunoașterea:	
opt exemple de horoscop.....	219
Din ce este compusă o astrogramă natală.....	220
Autoreferință și interes personal:	
punct focal Ascendentul și punctul Eului.....	223
Înrădăcinarea în familie și în sine însuși:	
punct focal Fundul Cerului.....	252
Conexiunea cu mediul și interesul pentru celălalt:	
punct focal Fundul Cerului.....	280
Conexiunea cu lumea și rolurile în viața publică:	
punct focal Mijlocul Cerului.....	295
Concluzie.....	304
Bibliografie.....	307
Ilustrații.....	312

Introducere

Despre sensul unei astrologii abisale

Astrologia este o știință străveche a cunoașterii, pe care o avem încă de la babilonieni. Ea se bazează pe o teorie empirică la fel de veche, ce presupune că anumite forțe esențiale care acționează în macrocosmos le influențează pe cele din microcosmos, adică pe om. Potrivit lui Thomas Ring, fondator și reprezentant de seamă al astrologiei moderne, este vorba despre „forțe ale vieții”¹, bazate pe un principiu autonom care nu poate fi descris în termeni fizico-chimici sau microbiologici. Fritz Riemann, un alt astrolog celebru, care a fost și un psihanalist cunoscut, a formulat aceeași idee spunând că „în lumea fenomenelor acționează immanent un principiu spiritual — sau oricum am alege să-l numim — ce poate fi observat atât la scară mare, cât și la scară mică”.² Această explicație este în concordanță cu filosofia naturii, care a exercitat o influență semnificativă cel puțin până la Johann Wolfgang Goethe.

Forțele creatoare de viață se manifestă în anumite perioade cosmice, crede Thomas Ring. În astrologie, regulile jocului pentru aceste forțe sau, într-un limbaj mai tehnic, modurile în care acționează ele pot fi „descifrate” sau descoperite în mișcările astrelor și, mai ales, ale planetelor pe cer. Constelația planetelor în astrograma natală a unei persoane descrie așadar alcătuirea unică pe care aceste forțe creatoare de viață o

¹ Ring, 1985a, p. 3.

² Riemann, 1986, p. 9.

le formează în astrograma natală într-un anumit mod, poate fi explicat într-o mai mică măsură printr-o perspectivă de cauzalitate decât printr-un principiu acauzal. Astfel apare în centrul discuției tema calității timpului, pe care Jung a numit-o „sincronicitate”.¹⁴ Așa cum am precizat la început, astrologia se bazează pe o gândire analogică și, deci, pe relații de tipul „dacă — atunci”.

În capitolul următor, mi-am propus o incursiune mai detaliată în domeniul astrologiei și o explicare a principalelor concepte ale acesteia — cum sunt planetele, Casele etc. — care au fost deja menționate pe scurt în această introducere.

I. Imaginile zeilor în noi: planetele ca arhetipuri

Conștiința și inconștientul

O incursiune psihologică abisală în psihicul uman se bazează pe cunoașterea planurilor conștiente și inconștiente ale experienței și acțiunii. Această dualitate a percepției, a sentimentelor, a gândirii și a acțiunilor noastre este recunoscută în prezent de mulți experți și de alți oameni interesați de acest domeniu, deși, cu numai o sută de ani în urmă, argumentele referitoare la utilitatea sau chiar la necesitatea de a ține seama de aspectele inconștiente ale vieții și de a-i acorda atenție în psihoterapia modernă erau aprig combătute în multe cercuri științifice relevante.

Chiar și în prezent, în multe facultăți de psihologie, inconștientul și limbajul său simbolic nu sunt considerate suficient de relevante pentru a fi studiate sistematic. Unul dintre pionierii acestui domeniu, Sigmund Freud, s-a confruntat dur cu această respingere a inconștientului. Faptul că a susținut existența inconștientului și metoda psihanalitică i-a afectat cariera la Universitatea din Viena și i-a adus ostracizarea publică. Cu toate acestea, Freud și mai tânărul său coleg Carl Gustav Jung au rămas neclintii în afirmarea existenței și a puterii inconștientului, pentru că amândoi au fost obligați, fiecare în felul său, să se ocupe de acesta.

Cel mai în vârstă dintre cei doi pionieri, Sigmund Freud (1856–1939), a fost motivat să se autoanalizeze în anul 1897, fiindcă se lovea mereu de limitele voinței sale conștiente în încercarea de a face față propriei depresii și anxietăți. Freud,

¹⁴ Ibidem, pp. 400 și urm.

aflat atunci la mijlocul vieții, a înțeles că forțele inconștiente din mintea lui erau mai puternice decât voința sa conștientă, ceea ce l-a determinat să facă următoarea afirmație: „Vindecarea mea poate veni numai prin lucrul cu inconștientul. Doar prin efort conștient nu pot rezolva această problemă”.¹⁵ Experiența sa cu el însuși și cu alții i-a arătat că sinele conștient nu este stăpân în propria casă, ci e doar o jucărie a inconștientului. Și că greșelile, manifestate prin erori de exprimare, uitare etc., sunt indicii ale acțiunii inconștientului împotriva voinței conștiente.

O experiență asemănătoare a avut și Carl Gustav Jung (1875-1961), celebrul psihiatru elvețian. Pornind de la teoriile lui, în anul 1948 a fost fondat Institutul C.G. Jung din Zürich, care continuă și dezvoltă munca sa — la fel ca alte institute și societăți Jung, în special în țările în care se vorbește limba germană și în SUA. Atunci când, după separarea de Freud, Jung a intrat într-o perioadă de criză existențială profundă, negăsind resurse să o depășească, și-a dat seama că metodele raționale obișnuite și toate cunoștințele sale de psihiatrie nu-i mai sunt de ajutor. Jung a ajuns la concluzia că această criză era expresia unei atitudini unilaterale în fața vieții, bazată pe supraestimarea voinței conștiente și a capacității raționale. Și a dedus că o astfel de criză existențială poate fi depășită doar prin corectarea și echilibrarea acestei atitudini conștiente unilaterale. Mai exact: dacă individul își dorește să ajungă la un echilibru psihic și fizic, este necesar să implice inconștientul, în loc să-l ascundă și să-l refuleze. Dacă omul nu se raportează activ la viața sa psihică inconștientă, mai devreme sau mai târziu aceasta se manifestă fără voia sa, iar el îi simte forța: în loc să trăiască, este trăit, adică suferă

¹⁵ Citat în: Jones, 1969, p. 477.

din cauza unor teme rămase inconștiente și se simte adesea neputincios față de ele, este la voia lor.

Astfel, conceptul de *compensare* între atitudinea conștientă și cea inconștientă este unul central în teoria și practica psihologiei abisale a lui Jung. Acest lucru reiese și din experiența de zi cu zi în cabinetul psihoterapeutului și psihanalistului, unde visele, imaginile, imaginile create în nisip și alte simboluri — mesaje valoroase transmise de inconștient — se află în centrul atenției pacientului și a psihanalistului jungian sau a psihoterapeutului care utilizează metoda psihologiei abisale. Pentru că simbolul, care cuprinde prin definiție trăirile inconștiente și pe cele conștiente, este, de fapt, motorul dezvoltării psihicului uman.¹⁶

Pentru astrologie este importantă concepția lui Jung despre inconștient, care diferă de cea a lui Freud prin faptul că, pe lângă *inconștientul personal* care l-a preocupat pe Freud, Jung a atras atenția asupra *inconștientului colectiv*. Acest lucru s-a întâmplat devreme, când Jung, pe atunci medic primar la Burghölzli, a încercat să înțeleagă fantasmеle pacienților cu schizofrenie și a realizat că aceste fantasme nu aveau cum să aparțină *inconștientului personal*. Pentru că în *inconștientul personal* sunt păstrate experiențe trăite măcar o dată, dar care ulterior au fost uitate sau refulate, în timp ce în *inconștientul colectiv* e adunată întreaga moștenire a omenirii, care este comună tuturor oamenilor și care îi permite fiecărui individ să acceseze tot felul de experiențe netrăite încă și să devină astfel creativ.¹⁷ Aceste planuri diferite ale *inconștientului* pot fi ușor recunoscute în vise și în imaginația activă, în imagini și desene, imagini în nisip și alte configurații simbolice.

¹⁶ Vezi Jacobi, 2020; Kast, 2012; Dorst, 2015.

¹⁷ Vezi afirmațiile lui Jung despre tema „Arhetipurile și inconștientul colectiv”, „Planetele ca arhetipuri, respectiv «zei»” în *Briefe II*, p. 400.

Este meritul lui Jung că a cercetat rolul inconștientului colectiv și al arhetipurilor și a pus la dispoziția psihologiei și a psihoterapiei conceptele corespunzătoare, ca instrumente pentru o înțelegere mai profundă a psihicului uman. Datorită lui știm astăzi că la baza fiecărui complex se află un arhetip.

În primul rând, aș vrea să ofer o definiție succintă și cât se poate de concisă a termenului „arhetip”: în general, un arhetip este o predispoziție structurală care îi permite omului să aibă anumite experiențe caracteristice speciei sale. „Structurală” înseamnă că această predispoziție nu se limitează la un conținut specific, ci se poate manifesta diferit în cadrul unei anumite arii de semnificații.

Un exemplu foarte simplu, pentru a înțelege mai bine ce poate însemna o „predispoziție structurală”, este capacitatea înăscută a copilului mic de a învăța orice limbă: în toată lumea și în orice tip de comunitate lingvistică copilul învață în mod natural limba pe care o aude. La baza acestui fapt se află posibilitatea structurală de a învăța limbi și, din punct de vedere semantic, copilul poate învăța orice limbă existentă.¹⁸

Prin analogie, în teoria jungiană arhetipurile sunt definite ca un sistem care îi asigură psihicului disponibilitatea de a trăi anumite experiențe. Există tot atâtea arhetipuri câte posibilități de a trăi experiențe sunt — nu este vorba, desigur, doar despre posibilitatea înăscută de a învăța o limbă.

¹⁸ Noam Chomsky s-a ocupat de aceste probleme în contextul studiilor sale asupra „gramaticii generative”. Și cercetarea actuală de teren a psiholingvistice Sabine Stoll studiază în cadrul unui mare proiect internațional căile prin care copiii învață limba maternă. Vezi *Magazin der Universität Zürich*, 2014, Nr. 3.

Arhetipurile sunt comune tuturor oamenilor. Jung diferențiază două definiții ale arhetipului: arhetipul pur structural, neperceptibil, adică potențialul oamenilor de a avea experiențe variate, pe care Jung îl numește „arhetip per se”, adică arhetip în sine.¹⁹ Când la acesta se adaugă experiența concretă, care este de obicei însoțită de trăiri emoționale, vorbește despre „arhetip devenit imagine”.²⁰

Astfel de „imagini arhetipale” apar, de exemplu, în vis, ca anumite figuri care acționează autonom. De regulă, figurile arhetipale apărute în vis exercită o mare fascinație asupra visătorului, fiind vorba despre forțe psihice colective — de fapt, despre „zei” — care sunt mai mari și mai puternice decât individul. Astfel, în percepția copilului, în spatele fiecărei mame umane se află o „mamă divină”, arhetipul mamei, care îi conferă, de fapt, o putere atât de mare asupra copiilor săi.

În ceea ce privește copilul, care, comparativ cu celelalte mamifere (categorie căreia îi aparține omul), se naște cu un an înainte de a putea merge și este, în consecință, o ființă complet dependentă, putem afirma că aptitudinile sale de a se lăsa ocrotit de mamă și de tată sunt înăscute. Din fericire, pentru că, fără îngrijirea adecvată din partea mamei, ar muri. Cu toate acestea, nu orice copil poate accepta și valorifica grija maternă la fel de bine, ceea ce poate fi observat destul de clar făcând o comparație între frați. Acest lucru este destul de evident și în astrogramele diferite, care pot arăta calități materne depline sau mai puțin generoase, în funcție de aspectele pe care Luna (simbolul mamei și al copilului) le formează cu Saturn (principiul care stabilește limite) sau cu Jupiter (principiul care simbolizează

¹⁹ Vezi Jung, OC 8, par. 270, par. 417 și par. 440; OC 9/I, par. 99 și par. 155.

²⁰ Ibidem

abundența și optimismul), adică de relația dintre Lună și planetele Saturn sau Jupiter (vezi subcapitolele „Cele zece planete în astrologie“ din Capitolul 1 și „Aspectări în horoscop“ din Capitolul 4).

Despre diversitatea predispozițiilor pe care le aduce cu sine bebelușul, în ciuda tuturor asemănărilor din punctul de vedere al arhetipurilor, și care sunt importante pentru dezvoltarea sa, Jung are următoarea opinie: „Există un factor *a priori* al oricărei activități omenești, și anume structura individuală înnăscută și deci preconștientă și inconștientă a psihicului. Psihicul preconștient, de exemplu cel al nou-născutului, nu este nicidecum un nimic gol, în care, în condiții favorabile, să se poată turna practic totul, ci o premisă extrem de complicată, cât se poate de precis determinată individual, care ne apare drept un nimic obscur, numai pentru că nu o putem vedea nemijlocit. Dar de îndată ce încep să se ivească primele manifestări psihice de viață, trebuie să fii de-a dreptul orb ca să nu vezi caracterul individual al acestor manifestări, și anume personalitatea aparte“.²¹

Cum apare acum un arhetip matern depinde, pe de o parte, de dispoziția structurală a copilului — și totodată de predispoziția arhetipală maternală, așa cum reiese aceasta și din astrograma natală —, dar, pe de altă parte, și de experiența copilului cu mama sa biologică sau adoptivă: dacă aceasta reușește, în general, să relaționeze într-un mod adecvat cu copilul, ținând cont de evoluția nevoilor sale în diferite etape de creștere, este foarte probabilă configurarea unui arhetip matern mai degrabă pozitiv. Datorită experienței preponderent pozitive cu mama proprie sau cu alte persoane care îndeplinesc funcția de mamă, copilul dezvoltă, de obicei, o atitudine preponderent pozitivă față de viață, de încredere

²¹ Jung, OC 9/1 par. 151.

în mediul care îl înconjoară și, mai târziu, în lumea vastă, un sentiment de securitate și de confort. Acestea sunt indicii pentru un complex matern mai degrabă pozitiv. Pe de altă parte, dacă mama nu reușește, din anumite motive, să-i ofere copilului atenția necesară în funcție de vârsta sa, el începe să dezvolte, de regulă, un complex matern negativ. Asupra complexelor voi reveni cu o abordare mai detaliată în paginile următoare.

În funcție de cum arhetipul matern este constelat într-un aspect care stimulează viața sau într-unul care inhibă viața, experiența unui copil în raport cu mama sa va fi trăită subiectiv, ca fiind într-o mai mare măsură pozitivă sau negativă.²² În această privință, un rol foarte important îl are potrivirea personalităților: o mamă poate — în funcție de propria predispoziție — să-și înțeleagă copilul mai mult sau mai puțin. Când copilul și mama se armonizează foarte bine, este relativ ușor pentru aceasta să fie o „mamă îndeajuns de bună“²³ pentru copilul ei, însă atunci când nu există chimie între ei, copilul poate primi mereu altceva decât i-ar trebui, deoarece mama lui, cu personalitatea ei complet diferită, are un acces foarte limitat la copil și la nevoile acestuia, oricât de mult se străduiește.²⁴

Experiențele pe care mama și copilul (precum și tatăl și copilul sau tatăl și mama) le dobândesc împreună generează

²² Vezi observațiile de mai sus referitoare la predispozițiile înnăscute ale copiilor.

²³ Vezi Winnicott, 2003 și 2006.

²⁴ Un capitol deosebit îl reprezintă, în acest context, copiii adoptivi; de cele mai multe ori, este o solicitare foarte mare pentru părinții adoptivi să creeze apropierea și încrederea necesare între ei și copiii adoptați, mai ales atunci când copilul nu ajunge în familie imediat după naștere. Este nevoie de multă conștientizare și angajament din partea părinților pentru a construi o relație bună, plină de încredere cu copilul adoptat. Când copilul este nevoit să trăiască în condiții de lipsuri majore luni întregi sau chiar ani, înainte de adopție, deteriorările emoționale pot fi atât de mari, încât pot deveni încercări serioase pentru părinții adoptivi, ducând deseori la mari dezamăgiri.

pentru fiecare dintre cei implicați în relație anumite tipare, care, la rândul lor, influențează comportamentul ulterior în relație și, ca o consecință, individuarea. Comportamentul concret în relația dintre copii sau adolescenți și părinții lor (dar și în cea dintre părinți), care include comunicarea verbală și nonverbală, conștientă și inconștientă, se bazează, în ceea ce privește calitatea sa, pe arhetipurile *per se* implicate și, în cele din urmă, pe arhetipurile devenite imagine, care sunt constelate între cei implicați în interacțiune. Astfel, arhetipurile lui Jung — care sunt, de altfel, similare modurilor de relaționare ale lui Stierlin²⁵ — au capacitatea de a structura comportamentul interactiv concret.

Arhetipurile devenite imagine *anima* și *animus*, arhetipurile femininului și masculinului, se bazează inițial puternic pe arhetipul matern și pe cel patern, dar se pot îndepărta în cursul vieții din ce în ce mai mult de arhetipurile sau complexe parentale. Acest lucru poate fi observat în vise și în experiența concretă prin faptul că, la începutul procesului de individuare, *anima* sau *animus* apar adesea în strânsă legătură cu imaginile părinților sau ale fraților, identificându-se cu aceștia sau având anumite trăsături ale lor. În întâlnirile concrete, persoana care seamănă cu părintele de sex opus ori cu un frate sau cu o soră a unui individ exercită o atracție puternică asupra acestuia, iar el se îndrăgostește, ceea ce nu este întotdeauna spre binele său, dacă nu conștientizează aceste mecanisme.

Deosebit de fascinante pentru cel care visează sunt astfel de figuri *anima* și *animus* din vis, care se îndepărtează de imaginile părinților, devin din ce în ce mai „străine”, până când ajung să reprezinte persoane de sex opus complet necunoscute, prințese sau prinți, regine și regi sau chiar preotese

²⁵ Stierlin, 1980.

și preoți, vrăjitoare și magicieni etc. Ele produc o impresie puternică asupra visătorului și rămân adesea o perioadă lungă în amintirea acestuia. Ca orice arhetip, *anima* și *animus* se pot manifesta atât pozitiv, cât și extrem de negativ, pot declanșa entuziasm și dragoste sau pot fi percepute ca înfricoșătoare și amenințătoare, pot îndrepta oamenii către sine sau spre abis.

În vise, *anima* și *animus* nu apar numai ca făpturi umane, ci și ca animale care, la fel ca aparițiile umane ce pot avea trăsături mitologice, de basm sau demonice, iau forma unor vietăți reale, de pildă câini, pisici sau șerpi, sau a unor ființe fabuloase, cum sunt dragonii sau diverse creaturi hibride. De obicei, visătorul este urmărit de un animal uriaș care declanșează de cele mai multe ori senzații intense de frică sau apare în vis ca un sprijin, de exemplu când visătorul este purtat de un zmeu înaripat peste un abis sau o mare.

Forța imaginilor arhetipale depășește puterile omului și necesită o raportare atentă, prin reflecție. Dacă arhetipul devine dominant, individualitatea persoanei se pierde, iar aceasta devine un tip. Într-o astfel de situație, cadrul omenesc este pulverizat, iar persoana în cauză devine încrezută, infatuată, totuna cu arhetipul, fie că este Dumnezeu sau diavolul. Acest lucru poate fi observat cel mai clar și tulburător în psihoză, când omul a pierdut legătura cu realitatea, dar nu-și mai dă seama de asta.²⁶

Un instrument extraordinar în gestionarea celor mai comune arhetipuri este oferit de astrologie. În cele ce urmează, aceste componente astrologice arhetipale vor fi prezentate cât se poate de scurt și de compact, fără a pierde însă prea mult din complexitatea lor.

²⁶ Vezi Scharfetter, 1996.